

JULES VERNE
KÉTÉVI VAKÁCIÓ

Fordította: Huszár Imre

Editura Kedvenc Kiadó

Székelyudvarhely 2017
ISBN: 978-606-8638-61-4

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Kétévi vakáció / Jules Verne ; foto.: Huszár Imre. - Odorheiu-Secuiesc : Kedvenc Kiado, 2017
ISBN 978-606-8638-61-4

I. Huszár, Imre (trad.)

821.133.1

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET	7
<i>A vihar - Egy leszerelt schooner - Négy fiú a Sloughi fedélzetén - Az előtörzsvitorla rongyokban - A jacht belsejében - A félig megfojtott hajóinas - Egy hullám, mely hátulról jön - Szárazföld a reggeli ködön keresztül - A sziklás zátony</i>	
MÁSODIK FEJEZET	16
<i>A hullám közepette - Briant és Doniphan - A part megfigyelése - Előkészületek a menekülésre - Cívakodás a csónakért - Az előárbc tetejéről - Briant merész kísérlete - A dagályár hatása</i>	
HARMADIK FEJEZET	26
<i>A Chairman nevelőintézet Aucklandban - Nagyok és kicsinyek - Vakáció a tengeren - A Sloughi - A február 15-iki éjszaka - Útvesztés - Összeütközés - Vihar - Vizsgálat Aucklandban - Mi maradt hátra a schoonerből?</i>	
NEGYEDIK FEJEZET	34
<i>A partvidék legelső kifürkészése - Briant és Gordon az erdőben - Sikertelen kísérletek egy barlang felfedezésére - Az ingóságok leltára - Élelmiszerek, fegyverek, ruhák, ágynemű, egyéb kellékek, szerszámok, műszerek - Az első reggeli - Az első éjszaka</i>	
ÖTÖDIK FEJEZET	42
<i>Sziget, avagy szárazföld? - Kirándulás - Briant egyedül megy - A hullók - Pingvinek csapatai - Reggeli - A hegyfok csúcsán - Három sziget a távolban - Egy kék vonal a láthatáron - Visszatérés a Sloughira</i>	
HATODIK FEJEZET	51
<i>Vitatkozás - Tervezett és elhalasztott kirándulás - Rossz idő - A halászat - Az óriási fucusok - Costar és Dole egy nem nagyon gyors paripán - Előkészületek az elindulásra - Térre borulva a Déli Kereszt előtt</i>	
HETEDIK FEJEZET	58
<i>A nyírfaerdő - A parti szirtek tetején - Az erdőn keresztül - Egy gát - Az irányjelző patak - Éjjeli tanya - Az ajupa - A kékes vízcsík - Phann a szomját oltja</i>	
NYOLCADIK FEJEZET	65
<i>Kémszemle a tó nyugati részén - A part mentén - Struccmadarak - Egy patak, amely a tóból folyik ki - Csendes éjszaka - A parti szirtek másik oldala - Egy töltés - Csónakroncsok - A felírás - A barlang</i>	

KILENCEDIK FEJEZET.....72

A barlang megszemlélése - Bútorok és szerszámok - A „bóllák” és a „lasszó” - A zsebóra - A csaknem olvashatatlan kézirat - A földabrosz - Hol vannak? - Visszatérés a tanyára - A folyó jobb partja - A vízmósás - Gordon jeladásai

TIZEDIK FEJEZET.....78

Az utazás elbeszélése - A Sloughi elhagyása határozatba megy - Kirakodás és a hajó szétrombolása - Egy zivatar, amely a rombolást befejezi - A sátor alatt - Tutajépítés - Berakodás és hajóra szállás - Két éjszaka a folyón - Megérkezés a Francia-barlangba

TIZENEGYEDIK FEJEZET.....88

Legelső berendezkedések a Francia-barlangban - Kirakodás a tutajról - Látogatás Baudoin Ferenc sírjánál - Gordon és Doniphan - A konyha tűz-helye - Négylábú és szárnyas vad - A nandu - Service tervei - A kedvezőtlen évszak beállta

TIZENKETTEDIK FEJEZET.....96

A Francia-barlang kibővítése - Gyanús nesz - Phann eltűnése - Phann újból megjelenik - A csarnok birtokbavétele és berendezése - Rossz idő - Elnevezések - A Chaiman-sziget - A gyarmat főnöke

TIZENHARMADIK FEJEZET.....107

A munkaprogram - A vasárnap megünneplése - Hólabdák - Doniphan és Briant - A tüzelőanyag kérdése - Kirándulás a Verem-erdőbe - Kirándulás a Sloughi-öbölbe - Fókák és pingvinek - Nyilvános executio

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.....119

A tél utolsó vergődései - A szekér - A tavasz visszatérése - Service és a nandu - Előkészületek az expedícióra észak felé - Az odúk - A Megállj-folyó - Növény- és állatvilág - A Családi-tó vége - A homoksivatag

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.....127

Az út hazafelé - Kirándulás nyugati irányban - Trulka és Atgarra - Teafa - A gát-patak zuhataga - Lámák - Megzavart éjszaka - Guanokok - Baxter ügyessége a lasszódobásban - Visszatérés a Francia-barlangba

TIZENHATODIK FEJEZET.....135

Briant nyugtalankodik Jakab miatt - A baromfi-udvar elkészítése - Rókák kipusztulása - Újabb expedíció a Sloughi-öbölbe - A szekér - Fókák lemészároltatása - Karácsonyi ünnepek - Egy hurrá Briant tiszteletére.

TIZENHETEDIK FEJEZET.....144

Előkészületek a következő télre - Briant indítványa - Briant, Jakab és Mokó elutazása - Átkelés a Családi tavon - A Keleti-folyó - Egy kis kikötő a torkolat mellett - A tenger keleten - Briant és Jakab - Visszatérés a Francia-barlangba

TIZENNYOLCADIK FEJEZET.....154

A sóstó - A falábak - A Déli-mocsarak meglátogatása - Előkészületek a télre - Különböző játékok - Doniphan és Briant - Gordon közbelépése - Nyugtalankodás a jövőt illetően - A június 10-iki választás

TIZENKILENCEDIK FEJEZET.....163

A jelző árbc - Nagy hidegek - A flamingó - A legelő - Jakab ügyessége - Doniphan és Cross engedelmessége - A köd - Jakab a köd közepette - A francia-barlang ágyúja - A sötét pontok - Doniphan magatartása

HUSZADIK FEJEZET.....172

Pihenőállomás a tó déli végén - Doniphan, Cross, Webb és Wilcox - Elválás - Az alvidék régiója - A Keleti folyó - A bal parton lefelé - Megérkezés a torkolathoz

HUSZONEGYEDIK FEJEZET.....178

A Csalódás-öböl szemügyre vétele - A Medveszikla-kikötő - Tervek a Francia-barlangba való visszatérésre - Kémszemle a sziget északi részén - Az Északi-patak - A Bükköserdő - Borzasztó vihar - Rémes éjszaka - Hajnalköd

HUSZONKETTEDIK FEJEZET.....184

Briant új gondolata - A kicsinyek öröme - A térkép - A félbeszakadt kísérlet - Kata - Akik a Savern hajótörését túléltek - Doniphan és társai veszélyben forognak - Briant önfeláldozása - Az egyesülés

HUSZONHARMADIK FEJEZET.....197

A helyzet - Elővigyázati intézkedések - A megváltozott életmód - A tehénfa - Amit hasznos volna megtudni - Kata indítványa - Briant-t egy gondolat gyöttri - Briant terve - Vitatkozás - Másnapra

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET.....204

Az első kísérlet - A készülék megnagyobbítása - A második kísérlet - Elhalasztás a következő napra - Briant indítványa - Jakab indítványa - A valótlomás - Briant eszméje - Jel a levegőben - Mi látszik a magasból - A szél erősebbé lesz - A kaland vége

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.....214

A Savern ladikja - Costar megbetegszik - A fecskék visszatérése - Csüggedés

- A ragadozó madarak - A guanak, amelyet egy golyó ölt meg - A pipa - Hatályosabb felügyelet - Nagy vihar - Egy lövés künn - Kata kiáltása

HUSZONHATODIK FEJEZET221

Kata és a vitorlamester - Evans elbeszélése - A ladik partra vetődése után - Waltson a Medveszikla kikötőjében - A sárkány - A Francia-barlang fölfe-deztetése - Evans megszökése - Átkelés a folyón - Tervek - Gordon indítványa - Föld kelet felé - A Chairman-Hannover-sziget

HUSZONHETEDIK FEJEZET233

A Magellán-szoros - A környéken levő területek és szigetek - Az ott létező állomások - Tervek a jövőre - Erőszak vagy csel? - Rock és Torbes - Az ál-hajótörést szenvedettek - Vendéglátás - Tizenegy óra és éjfél közt - Evans lövése - Kata közbelépése

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET241

Forbes vállatása - A helyzet - Tervezett kémszemle - Erőbecslés - A tanya nyomai - Briant eltűnése - Doniphan a segítségére siet - Súlyos megsebesítés - Kiáltások a Francia-barlang felől - Forbes megjelenése - Moko elszűti az ágyút

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET249

Ellenhatás - A csata hősei - Egy szerencsétlen ember halála - Kirándulás az erdőbe - Doniphan lábadozása - A Medve-szikla kikötőjében - A kitartozás - Az elindulás február 6-án - A Zéland-folyón lefelé - Üdvözlés a Sloughi-öbölnek - A Chairman-sziget végső csúcsa

HARMINCADIK FEJEZET256

A csatornák közt - Késedelem a kedvezőtlen szelek miatt - A tengerszoros - A Grafton nevű gőzös - Visszatérés Aucklandba - Fogadtatás Új-Zéland fővárosában - Evans és Kata - Befejezés

ELSŐ FEJEZET

A vihar - Egy leszerelt schooner - Négy fiú a Sloughi fedélzetén - Az előtörő vitorla rongyokban - A jacht belsejében - A félig megfojtott hajóinas - Egy hullám, mely hátulról jön - Szárazföld a reggeli ködön keresztül - A sziklás zátony

Az 1860. évi március 9-ikének éjjelén, a tenger vizével egybeolvadó felhők a látókört néhány méternyire korlátozták.

A háborgó tengeren, amelynek hullámai fakó világosságot tükröztek vissza, egy könnyű hajó csaknem vitorlák nélkül hanykódott ide s tova.

A hajó száztonnás jacht vagy schooner volt, amint a goetteket Angolországban és Amerikában nevezik.

A schooner neve Sloughi volt, de nevét hiába kereste volna valaki a hajó farán, mert a táblát, amelyre rá volt festve, valamely baleset vagy egy erősebb hullámcsapás elsodorta a hajópárkány alól.

Esti tizenegy óra volt. E szélességi fok alatt a márciusi éjszakák még rövidek. Reggeli öt óra tájban a hajnal már szürkülni kezd. De vajon a Sloughi fenyegető veszélyek csekélyebbek lesznek-e, mikor a nap kistű? Nem marad-e a gyöngye hajó akkor is a hullámok játékszere? Minden bizonnyal, és csak a hullámok lecsillapodása, a szélroham lecsöndesülése mentheti meg a legiszonyúbb sorstól - a hajótöréstől a sík tengeren, távol minden szárazföldtől, ahol az életben maradtak menhelyet találhatnak.

A Sloughi hátulján, a kormánykerék körül, három fiú állott, kik közül az egyik tizennégy, a másik kettő tizenhárom éves volt, s mellettük egy körülbelül tizenkét éves, néger hajóinas szorgoskodott. Egyesült erővel iparkodtak megakadályozni a megcsellenéseket, amelyek a hajót oldalt fordíthatták volna. Nehéz munka volt, mert az akaratuk ellenére is forgó kormány-kerék könnyen átdobhatta volna őket a hajópárkányon. Sőt kevéssel éjfél előtt akkora hullám csapódott a jacht oldalához, hogy szinte a csodával volt határos, hogy az egész kormány- készüléket össze nem zúzta.

A gyermekeket ugyan a hullám a fedélzethez csapta, de azok rögtön talpra állottak.

- Dolgozik még a kormánylapát, Briant? - kérde az egyik gyermek.

- Dolgozik, Gordon - felelé Briant, aki már ismét a helyén állt, anélkül hogy hidegvértségét csak egy pillanatra is elvesztette volna.

Aztán a harmadik fiúhoz fordult e szókkal:

- Tartsd magadat erősen, Doniphan, és ne csüggedjünk!... Magunkon kívül még másokat is meg kell mentenünk.

E néhány szó angol nyelven ejtetett ki, noha Briant kiejtése francia származást árult el. Végre Briant a hajósínashoz fordult:

- Nem sebesültél meg, Moko? - kérde tőle.

- Nem, Briant úr - felelé a hajósínas. - De mindenekfelett igyekezzünk a jachtot a hullámok irányában tartani, különben menthetetlenül elsüllyedünk.

E pillanatban a schooner szalonjába vezető lépcső takarójának ajtaja hirtelen kinyílt s két kis fej jelent meg a fedélzet vonalán és velük együtt egy hangosan ugató kutyának a barátságos arca.

- Briant! ... Briant! - kiáltá egy kilencéves gyermek. - Mi baj?

- Semmi, Iverson, semmi! - viszonzá Briant. - Csak menj vissza Dole-lal együtt, mégpedig azonnal.

- De félünk ám nagyon - mondá a második fiúcska, aki valamivel fiatalabb volt.

- Hát a többiek? - kérde Doniphan.

- A többiek is! - felelé Dole.

- No csak menjete vissza! - mondá Briant. - Zárkózzatok be, rejtőzzetek a takaróitok alá, hunyjátok be a szemeiteket és akkor többé nem fogtok félni! Nincs semmi veszély.

- Vigyázz! Megint egy hullám! - kiáltá Moko.

Erős ütődés lóbálta meg a hajó farát. Szerencsére ezúttal a hullám nem csapott át a hajó párkányán - mert ha a víz behatolt volna a lépcsőtakaró ajtaján, a nagyon megnehezült jacht nem emelkedhetett volna fel a hullámok tarajáig.

- Menjete le! - kiáltá Gordon -, menjete le! Különben velem gyűlik meg a bajotok.

- Menjete vissza, kicsinyek! - biztatá őket Briant nyájas hangon.

A két fej eltűnt ugyanabban a pillanatban, mikor egy másik fiú, aki szintén a lépcsőajtóban megjelent, így szólalt meg:

- Nincs ránk szükség, Briant?

- Nincs, Baxter - felelé Briant. - Cross, Webb, Service, Wilcox és te, maradjatok a kicsinyeknél!... Mi négyen majd elvégezzük itt a munkát.

Baxter bezárta belülről az ajtót.

Dole azt mondta, hogy „a többiek is félnek!”

De hát csupán gyermekek voltak a schooner fedélzetén, amelyet vihar sodort el? - Igen, csupán gyermekek! - És hányan voltak? - Tizenöt, ideértve Clordont, Briant-t, Doniphant és a hajósínast! - Mily körülmények közt kerültek erre a hajóra? - Nemsokára meg fogjuk tudni.

Egyetlen férfi sem volt a jachton! Nem volt kapitány, aki parancsoljon? Matróz, aki segítsen? Kormányos, aki e viharban kormányozzon? - Nem! Senki sem volt velük!

Nem is mondhatta meg a fedélzetén senki bizonyosan, hogy a Sloughi az óceán melyik pontjain járt! És méghozzá melyik volt ez az óceán! A legnagyobb valamennyi közül. A Csendes-tenger, amely 182 millió négyszög-kilométernyi kiterjedésben terül el Ausztrália és Új-Zéland szárazföldjétől a dél-amerikai partokig.

Mi történt? - A schooner legénysége elveszett talán valamely katasztrófa következtében? Vagy kalózkodó kerítették őket kézre s csupán a fiatal utasokat hagyták a hajón és engedték át sorsuknak - a fiatal utasokat, akik közül a legidősebb alig volt tizenéves? Egy száztonnás jachton legalább egy kapitánynak, egy kormányosnak és öt vagy hat matróznak kell lennie és ebből a nélkülözhetetlen legénységből egyes-egyedül csak a hajósínas maradt volna hátra?... Végre honnét jött ez a schooner, Ausztrália melyik vidékéről, vagy Óceánia melyik sziget- csoportjáról, mióta volt úton és mi volt úti célja? E kérdésekre, amelyeket minden kapitány- nak fel kellett volna vetnie, ha a Sloughival találkozik a távol tengereken, a gyermekek kétségkívül meg tudtak volna felelni; de sehol se látszott hajó, sem ama személyszállítók közül, amelyeknek útvonalai az óceánokon egymást keresztezik, sem ama kereskedelmi gőzösök vagy vitorlás hajók közül, amelyeket Európa százával küld a Csendes-tenger kikötőibe. És meg kell vallanunk, hogy még ha a gépezetük- vagy vitorlaszerkezetükkel első- rendű hajók egyike járt is volna e vidékeken, a vihar ellen küzdve, nem lett volna módjában segítségére sietni, amelyet a tenger hullámai úgy dobáltak ide-oda, mint valamely hajóroncsot.

Briant és társai azonban örködtek, amennyire tőlük kitelt, hogy a schooner az egyik vagy a másik oldalra meg ne csellenjen.

- Mit tegyünk? - mondá ekkor Doniphan.

- Mindent, ami lehetséges, hogy Isten segítségével megmenekülhessünk! - viszonzá Briant. Egy tizenéves fiú mondá ezt, holott a legerélyesebb férfi is alig merhetett volna remélni!

Egyre fokozódott a vihar dühöngése, pedig a Sloughi már negyvennyolc óra

óta csaknem egészen le volt szerelve. Főárboca a tövétől négylábnyi magasságban kettétörvén, nem lehet felvonni a nagyvitorlát, amely a kormányzást könnyítette volna. Előárboca ugyan még állt, noha a sudárárbocot letörte róla a vihar, de előre lehetett látni a perctet, mikor a csarnokkötelek megtágulásával ez is le fog dőlni a fedélzetre. A hajó elején előtörzsvitorla rongyai oly robajjal csapódtak ide-oda, amelyet puskalövéshez lehetne hasonlítani. Az összes vitorlákból már csak az előárboc vitorlája maradt, de ez is az eltépetés veszélyében forgott, mert a gyermekeknek nem volt elég erejük az utolsó fogást bekötni rajta.

Ha ez megtörténik, a schooner nem lesz többé képes szél irányában maradni. A hullámok oldalt kapják, feldöntik és elsüllyeszti és vele együtt az utasok is el fognak tűnni a mélységben.

Mindeddig nem tűnt fel semmiféle sziget a látóhatáron, nem látszott semmiféle szárazföld kelet felé! Ilyen körülmények között partra vetődni iszonyú kockázat, de a gyermekek mégse féltek volna ettől annyira, mint a véghetetlen tenger dühöngésétől.

Nézelődtek is, vajon nem láthatnak-e valahol tüzet, amelynek irányába telhették volna hajójukat. Sehol se látszott világosság a sötét éjszakában.

Egyszerre, éjféle egy óra tájban, iszonyú reccsenés harsogta túl a vihar zúgását.

- Kettétört az előárboc! - kiáltá Doniphan.

- Nem - felelé a hajósinas - csak a vitorla szakadt le a segélykötélről.

- Meg kell tőle szabadulnunk - mondá Briant -; Gordon, maradj Doniphan-nal a kormány- keréknél, te pedig, Moko, jer és segíts nekem.

Ha Mokónak hajósinas létére bírnia kellett némi hajózási ismeretekkel, Briant se volt e dolgokban teljesen járatlan. Mikor Európából Óceániába jött, át kellett kelnie az Atlanti- és a Csendes-tengeren, következőleg valamennyire megbarátkozott hajók kezelésével. E körülmény magyarázza meg azt, hogy a többi fiúk, akik az effélékben teljesen járatlanok voltak, kénytelenek voltak órára és Mokóra bízni a hajó igazgatását.

Briant és a hajósinas azonnal a schooner előrése felé indultak. Mindenáron meg kellett szabadulni az előárboc vitorlájától, amelybe a szél most már belekapaszkodhatott és ennek következtében úgy oldalt szorította a hajót, hogy a felborulástól lehetett tartani.

Ily körülmények közt Briant és Moko rendkívüli ügyességet tanúsítottak. Erősen el levén határozva annyi vitorlavásznat megtartani, amennyit csak lehet, hogy a Sloughit fenn- tarthassák a szél irányában, míg a vihar le nem

csillapodik, sikerült megtárgítaniuk a vitorlafa sodratát, aminek következtében a vitorlafa lebecsátkozott négy- vagy ötlábnyira a fődélzet fölé. Ekkor az előárboc vitorlarongyait késeikkel levágták, a végeit két vitorlaszár segítségével megerősítették a hajópárkány tökéihez és e műtétel alatt a két bátor fiú hússzor is a hullámoktól való lesodortatás veszélyében forgott.

E nagyon megfogyott vitorlázat mellett a hajó megtarthatta eddigi irányát. Hátsó része elég támaszpontot nyújtott a szélnek, hogy oly sebesen hajtsa tova, mint egy torpedónaszádót. A fő dolog az volt, hogy nagyobb gyorsasággal menekülhessen a hullámok elől és hogy a víz át ne csaphasson rajta a fődélzet egész hosszában.

Briant és Moko feladatukat teljesítvén, visszatértek Gordonhoz és Doniphanhoz, hogy a kormányzásban segítségükre legyenek.

E pillanatban a lépcsőtakaró ajtaja másodszor is kinyílt és egy gyermek dugta ki rajta a fejét. Jakab volt, Briant öccse, ennél három évvel fiatalabb.

- Mit akarsz, Jakab? - kérde a bátyja.

- Jer!... jer!... viszonzá Jakab. - Víz van a szalonban.

- Lehetséges-e? - kiáltá Briant. És lesietett a lépcsőkön.

A szalont homályosan világítja meg egy lámpa, amely erősen lóbálódott ide-oda. A gyér világosságnál tíz fiúcskát lehetett látni, akik a Sloughi pamlagain heverték. A legapróbbak - voltak köztük nyolc-kilencévesek is - rémületükben egymás mellé szorongtak.

- Nincs veszély! - mondá nekik Briant, aki mindenekelőtt meg akarta őket nyugtatni. - Itt vagyunk!... Ne féljete!

Aztán egy másik lámpa világánál megtekintette a szalon padlózatát és meggyőződhetett róla, hogy bizonyos mennyiségű víz futott a hajó egyik oldaláról a másikra.

Hol folyt be a víz? Talán a hajógerinc repedt volna meg valahol? Mindenekelőtt ezt kellett megtudni.

A szalon előtt volt a nagy hálósoba, aztán az étterem, majd a legénység őrszobája.

Briant végigment a különböző helyiségeken és konstata, hogy a víz nem hatolt be se a vízvonal alatt, se felette, hanem a hajó hátradőlt állása következtében szorult hátra és a hullámok egy része a hajó elején levő őrszobán keresztül a jacht belsejébe hatolt be. Ez irányban tehát nem forgott fenn semmiféle veszély.

Briant ismét végigmenvén a szalonon, megnyugtatta a társait és maga is

valamivel kevesebb nyugtalansággal foglalta el újból helyét a kormánykerék mellett. A nagyon szilárd alkatú és rézzel kibélelt schooner nem bocsátotta át a vizet és oly állapotban volt, hogy a hullámok rohamainak ellenállhatott.

Ekkor éjfél utáni egy óra volt. A vihar a sötét éjszakában, amelyet a felhők még sötétebbé tettek, irtózatosan dühöngött. Úgy rémlett, mintha a nedves elemtől a jacht egészen körül volna véve, fenn és alant.

Egy órával később újabb reccsenés hallatszott a fedélzeten. Ami még az előárbc vitorlájából fennmaradt, egyszerre rongyokra szakadt és a vászonföszlányok szétszóródtak a légben, mint megannyi óriási goelandmadár.

-Nincs többé vitorlánk! - kiáltá Doniphan -, és lehetetlen másikat felvonnunk.

-Sebaj! - viszonzá Briant. - Légy meggyőződve, hogy azért nem fogunk kevésbé gyorsan haladni.

-Nagy vigasz! - mondá Doniphan.

-Vigyázzunk a hátulról jövő hullámokra! - kiáltá Moko. - Erősen meg kell magunkat kötnöznünk, különben lesodor a fedélzetről.

A hajósinas be se fejezte még szavát, mikor többtonnányi víz csapott át a hajó párkányán és Briant-t, Doniphant és Gordont a hajólépcső takarójához csapta, amelyben szerencsére megkapaszkodhattak. De a hajósinas eltűnt a víztömeggel, amely hátulról előre végigsöpörte a Sloughi fedélzetét, magával ragadván a főárboctörzs egy részét s a három ladikot, ezek pedig csak a párkányon belül voltak megerősítve; de az iránytű szekrényének egy részét is elkapta. A roppant hullám a párkányzatot is összezúzta, ekként a víz könnyen lefolyhatott s ez a körülmény mentette meg a jachtot attól, hogy a nagy túlterhelés következtében elsüllyedjen.

-Moko!... Moko! - kiáltá Briant, mihelyt beszélni bírt.

-Vajon a tengerbe zuhant volna? - kérde Doniphan.

-Nem... sehol se látom... semmit se hallani - felelé Gordon, aki kihajolt a fedélzet alól.

-Meg kell őt mentenünk... kötelet kell utána dobunk! - kiáltá Briant.

És a vihar egy pillanatnyi szünetelése alatt ismét erős, harsány hangon kiáltá:

-Moko!... Moko!...

-Segítség!... Segítség!... - felelé a hajósinas.

-Nem zuhant a tengerbe! - mondá Gordon. - Hangja a schooner előrészeről hallatszik.

-Meg fogom menteni! - kiáltá Briant.

És ezzel elkezdett végigmászni a fedélzeten, lehetőleg igyekezvén elkerülni a félig megtárgult kötélzetről aláfüggő és egymásba ütődő hengercsigákat és töle telhetőleg óvakodván az eleséstől, amelyet a hajó ide-oda himbálódása csaknem elkerülhetetlenné tett a síkos fedélzeten.

A hajósinas segélykiáltása még egyszer hallatszott, aztán minden elcsöndesült.

Briant-nak a legnagyobb erőfeszítések árán sikerült eljutnia az őrszoba lépcsőjének burkola- tához.

Moko nevét kiáltá. Senki se felelt.

Vajon egy újabb hullám sodorta volna le a szegény fiút a legutolsó segélykiáltása óta? Ez esetben a szerencsétlen gyermek már messze elmaradhatott mögöttük, mert a hullámok nem ragadhatták volna őt oly gyorsan tova, mint a hajót. És akkor veszve lenne...

Nem! Briant egy sokkal gyöngébb kiáltást hallott és a csigataip felé rohant, amelynek száraiba a hajóormány töve bele volt illesztve.

Itt kezei vergődő testet érintettek...

A hajósinas volt, aki beleszorult a hajó előrészen egyestülő párkányzat közé. Egy kötélsodrat, amely a gyermek vergődése következtében mindinkább megfeszült, a torkát szorongatta. Miután ugyanez a kötélsodrat tartotta őt fenn abban a pillanatban, mikor a hullám elsodorta, vajon most megfojtás következtében keli-e elvesznie?

Briant elővette a kését és nagy ügyvel-bajjal sikerült szétvágnia a kötelet.

Aztán Mokót a hajó hátuljára vezette vissza és mihelyt a szegény fiú beszélni bírt, legelső szavai ezek voltak:

-Köszönöm, Briant úr, köszönöm!

Ezzel ismét elfoglalta helyét a kormánykerék mellett és mind a négyen megkötözték magukat, hogy ellenállhassanak a roppant hullámoknak, amelyek hátulról csapdosták a Sloughit.

Az előárbc-vitorla elvesztése után a jacht sebessége csökkent valamivel, s ez a körülmény újabb veszélyt képezett. A hullámok a hajónál gyorsabban haladván, hátulról átsaphattak rajta és megtölthették vízzel. De mit lehetett az ellen tenni? A legkisebb vitorlát se lehetett kifeszíteni.

A Föld déli félgömbjén március hónap az északi félgömb szeptember havának felel meg és az éjszakák csak közepes hosszúak. Reggel ötödfél óra tájban már némi világosság lopózott fel a zenitig. Szerencsétlenségre a köd miatt még

mindig nem lehetett messzebb látni egy negyed tengeri mérföldnyire. A vihar semmit se veszített erejéből, és a schooner majd egy hullámtaraj tetején, majd a mélységben volt és hűszen is felborult volna, ha a szél oldalt kapja.

A fiatal gyermekek érezték, hogy helyzetük kétségbeesetté lesz, ha a vihar még tovább őrjöng. Ekkor történt, hogy Moko felkiáltott:

- Föld! Föld!...

A hajósina egy ködhasadékon keresztül egy part körvonalait vélte látni. Vajon nem csalódott-e? Hátha csak a felhők szegélyét látta?

- Föld?... - kérde Briant.

- Az? - viszonzá Moko. - Keleti irányban.

És ujjával a láthatár egy pontja felé mutatott, amelyet e pillanatban a párok tömege takart el.

- Bizonyos vagy felőle?... - kérde Doniphan.

- Igen, igen... bizonyos vagyok! - felelé a hajósina. - Ha a köd még egyszer szétfoszlik egy kissé, nézzenek arra figyelmesen, kissé jobbra az előárboctól... Ott... ott!...

A szakadozott párok magasabb légrétegekbe kezdtek felemelkedni s néhány pillanattal később már néhány tengeri mérföldnyire lehetett az óceánon végig-látni a jacht előtt.

- Úgy van!... Csakugyan föld!... - kiáltá Briant.

- Mégpedig nagyon alacsony és sík föld! - tevé utána Gordon, aki nagy figyelemmel nézte a jelzett partot.

Ezúttal nem volt többé kétség. A szárazföldnek vagy valamely szigetnek hosszú partvonala tűnt fel a látóhatáron. A Sloughinak abban az irányban, amelyben haladt és amelyről a szélroham nem engedte letérni, nem egészen egy óra alatt ki kellett vetődnie a partra. Attól lehetett félni, hogy porrá zúzó-dik, mielőtt kiköthetne, főleg, ha előbb szirtekhez ütődnek. De a fiatal gyermekek erre még csak nem is gondoltak. E parton, amely ily váratlanul jelent meg előttük, nem láttak és nem láthattak egyebet a menekvésnél.

E percben a szél megint nagyobb erővel kezdett dühöngeni. A Sloughit hely gyanánt hajtotta a part felé, amely oly élesen levált az égboltozat fákó háttéréről, mint egy fekete vonal. Hátrább egy parti szirt emelkedett, amelynek magassága nem haladhatta meg a száz vagy a százötven lábat. Elöl sárgás sík part terült el, amelyet jobbról erdőnek látszó sötétebb tömegek szegélyeztek.

Ah! Ha a Sloughi e homokos partra érhetne, anélkül, hogy sziklás zátonyt találja az útjában, ha valamely folyó torkolata menhelyet nyújtana neki, a fia-

tal utasok talán szerencsésen és minden baj nélkül megmenekülének.

Mialatt Doniphan, Gordon és Moko a kormánykerék mellett maradtak, Briant a hajó előrésszére ment, s a szemlátomást közeledő szárazföldet nézte.

De hasztalan keresett a jacht kikötésére kedvező helyet. Sehol se látszott, folyam- vagy patak- torkolat vagy akár csak homokos földnyelv is, amelyre egyazerre ki lehessen vetődni. A parton innét egy sor szirt fekete csúcsa emelkedett ki a vízből és e szirtekről az óriási hullámok folyvást visszaverődtek. Itt a Sloughi a legelső ütdés után ezer darabra fog törni.

Briant-nak ekkor az jutott eszébe, hogy célszerűbb volna, ha valamennyi társa együtt lenne a fedélzeten a végzetes pillanatban. Kinyitotta tehát a lépőburkolat ajtaját és lekiáltott:

- Jertek fel valamennyien!

A kutya azonnal kirohant és nyomon követte az állatot tíz gyermek, akik a hajó hátuljára másztak.

A legkisebbek a hullámok láttára, amelyeket a víz csekély mélysége még magasabbra felduzzasztott, rémületükben felsikoltottak.

Valamivel hat óra előtt a Sloughi a szirtek elé ért.

- Fogódzatok meg jól!... Fogódzatok meg jól! - kiáltá Briant. És félig levetkőzve készen állt, hogy segítségére siethessen azoknak, akiket a hullám visszaverődése netalan elsodorna, mert valószínű volt, hogy a jacht a szirten fog megfenekleni.

Egyszerre erős rázkódást éretek. A Sloughi hátulja földet ért, de noha az egész hajótest megrengett, a víz nem hatolt be oldalán.

Ekkor egy másik hullám kapta fel és mintegy ötvenlábnyival előbbre vitte anélkül, hogy a jacht csak érintette volna is a szirteket, amelyeknek csúcsai számtalan helyen kiemelkedtek a vízből, majd a bal oldalára fordulva, mozdulatlanul maradt a hullámtörés zúgásának közepette.

Habár nem is volt többé a sík tengeren, mégis egy negyed tengeri mérföldnyire volt a parttól.